ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
Κ.Δ.Α.
Αριθμός Άδειας
01-4943

PRESS POST
X+5
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

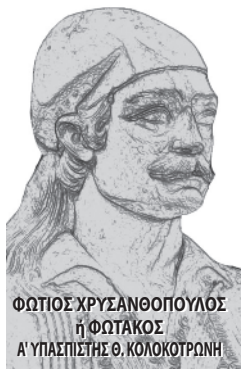

Τα Μαγούλιανα

www.magouliana.gr
www.fb.com/magouliana
www.twitter.com/magouliana

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ • ΤΕΥΧΟΣ 77 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

Προς αξιοποίηση το κτήριο του Αγίου Ανδρέα

Με θετικό μάτι φαίνεται να πήρε ο Δήμος την πρόταση του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιανιτών για αξιοποίηση του κτηρίου του Άγιου Ανδρέα. Συγκεκριμένα η πρόταση που είναι πιο κοντά σε υλοποίηση, είναι η μακροχρόνια μίσθωση του κτηρίου σε ιδιώτη.

Έτσι επιτυγχάνεται η διάσωσή του από την φθορά του χρόνου, αλλά και η δημιουργία θέσεων εργασίας.

Προς αναζήτηση επενδυτών λοιπόν. Φυσικά και το δημοσιοποιούμε πρώτοι ευχόμενοι οι ενδιαφερόμενοι να είναι Μαγουλιανίτες αλλά και να μην είναι, θα γίνουν…

Καλή Πασχαλιά Καλή Ανάσταση

Η Λαμπρή δεν είναι μόνο οβελίας, κόκκινα αυγά, τσουρέκι, κρασάκι και καλή παρέα, αλλά και Ανάσταση σε όλα!

Για τους ξεχασιάρηδες

Ξεπέρασαν τα 10.000 ευρώ, σύμφωνα με στοιχεία του Δήμου Γορτυνίας, οι απλήρωτοι λογαριασμοί νερού στα Μαγούλιανα, τα τελευταία 5 χρόνια. Η δημοτική αρχή καλεί τους ιδιοκτήτες να μεριμνήσουν εγκαίρως και προειδοποιεί με δυσάρεστες εκπλήξεις.

Μετεωρολογικός Σταθμός

Δεκτό έκανε το αίτημα του Συλλόγου για την κάλυψη των εξόδων εγκατάστασης μετεωρολογικού σταθμού στα Μαγούλιανα, το Μαριολοπούλειο Ίδρυμα. Τα εγκαίνια του σταθμού θα πραγματοποιηθούν εντός Μαΐου, με την τοποθέτηση αναμνηστικής πλακέτας και θα τελεστεί μνημόσυνο εις μνήμην του Ακαδημαϊκού Ηλία Μαριολόπουλου.

Μας κοροϊδεύουν

Η δημοτική αρχή Γορτυνίας ονειρεύεται Επαγγελματικό Λύκειο (ΕΠΑΛ) και ο κάθε πονεμένος αντιδήμαρχος και δημοτικός σύμβουλος επιθυμεί διακαώς στο χωριό του και από ένα Εργαστήρι του Επαγγελματικού Λυκείου (ΕΠΑΛ), «επειδή αυτό είναι το δίκαιο». Ποιος νοιάζεται για την μείωση του πληθυσμού της Γορτυνίας; Γράφει η ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΥ Σελ. 3

Η αύξηση «βαφτίστηκε» μείωση

Μείωση βάπτισε η δημοτική αρχή Γορτυνίας τις αυξήσεις στους λογαριασμούς του νερού. Την στιγμή που πάς να ψελλίσεις κάτι, για τους δημότες που σπεύδουν να ρυθμίσουν την εξόφληση των λογαριασμών με δόσεις, κάνουν λόγο για αναλογικότητα, ισονομία και ανταποδοτικότητα! Σελ. 2

• *Οι συνδρομές θα δημοσιευτούν στο επόμενο τεύχος.*

Στη ζωή λέμε ΝΑΙ

❒ Λέμε «ναι» στις όμορφες παρουσίες, στην χαλαρή κουβεντούλα και στα ατίθασα νιάτα. Ο ΠΑΝΙΚΟΣ γράφει για την κοπή της βασιλόπιτας του Συλλόγου.

❒ Λέμε «ναι» στο αποκριάτικο ξεφάντωμα που έγινε στις 11 Μαρτίου. Γράφει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΟΥΒΕΛΟΥ

❒ Λέμε «ναι» στην «Αποθήκη», το πιο ζωντανό κύτταρο του χωριού που αντιστέκεται χάριν των Νέων. Τώρα χρειάζεται να γίνουν κάποια έργα μόνωσης. Γράφει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΟΥΒΕΛΟΥ

❒ Λέμε «ναι» στην λαφίνα την λυγερή που δεν πάει μαζί με τ' άλλα, μόνο στ' απόσκια περπατά, στα 'πάγναντα αγναντεύει κι οπ' εύρει γάργαρο νερό θολώνει το και πίνει. Γράφει ο ΣΤΑΘΗΣ Κ. ΚΟΛΛΙΑΣ

❒ Λέμε «ναι» στο δικό μας χθες, τότε ο κόσμος έτρωγε ό,τι έβρισκε και όχι ό,τι ήθελε. Γράφει ο ΘΟΔΩΡΗΣ Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

❒ Λέμε «ναι» στις βουκολικές εικόνες, κι ας φαίνονται κάπως ξεθωριασμένες από το χρόνο. Γράφει η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΑΜΠΟΥΣΗ

❒ Λέμε «ναι» στο πως περνούσαμε τις ημέρες του Πάσχα στο χωριό μας, πριν από λίγα χρόνια. Γράφει ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΣ

Οικονομική ενίσχυση – συνδρομές για τον σύλλογο και την εφημερίδα!

Στο ταμείο κάθε τράπεζας σ' όλο τον κόσμο, από το σπίτι σας ή το γραφείο, μπορείτε να καταθέσετε την ενίσχυσή σας απλά, γρήγορα, αξιόπιστα.
Στην τραπεζική συναλλαγή προσθέσετε το ονοματεπώνυμό σας. ΔΙΚΤΥΟ ΝΕΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ – EUROBANK
Κωδικός IBAN: **GR6102606 3000000 20200838001** ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ Η ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Βαφτίζουν μειώσεις τις αυξήσεις στο νερό

Του **Π. ΜΑΡΙΤΣΑ**

Αντιδράσεις προκάλεσε το προηγούμενο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας μας, καθώς και η έκταση που δόθηκε στο θέμα. Αποκαλυπτικός είναι ο διάλογος που ακολουθεί, μεταξύ μέλους του Δ.Σ. και συντάκτη της εφημερίδας:

-Η εφημερίδα εκφράζει την φωνή του χωριού και του Δ.Σ. και γι' αυτό χρειάζεται. Μέλη του Δ.Σ., αλλά και μόνιμοι κάτοικοι, εξέφρασαν τον προβληματισμό τους στο να εκτίθεται ο Σύλλογος για δράσεις ενός μέρους Βαλτεσινιωτών. Ούτε καν Μαγουλιανιτών.

«Το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με το νερό στο Βαλτεσινίκο αφορά όλους μας. Δεν γίνεται στο ίδιο χωριό άλλος να χρεώνεται με υδρομέτρηση και άλλος με ετήσια σταθερή χρέωση. Δεν γίνεται άλλα χωριά του ιδίου δήμου να πληρώνουν με υδρομέτρηση και άλλα με ετήσια σταθερή χρέωση. Δεν είναι δυνατόν στον ίδιο δήμο να έχεις δημότες δύο ταχυτήτων».

-Πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί. Όχι γιατί εκτιθόμαστε στην δημοτική αρχή, απλά εκτιθόμαστε στους δικούς μας ανθρώπους. Σ' αυτό το πνεύμα να γράφουμε τα πάντα….

«Οι δικοί μας άνθρωποι πρέπει να ενημερώνονται για ό,τι συμβαίνει. Το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με τις αυξήσεις στο νερό έπρεπε να έχει την έκταση που δόθηκε για να καταλάβει κανείς πόσο άσχετη είναι η συγκεκριμένη δημοτική αρχή και πώς παίρνονται οι δημοτικές αποφάσεις. Πρέπει να έχεις πολύ θράσος να βαφτίζεις μειώσεις τις αυξήσεις στο νερό».

-Πρώτο μας μέλημα είναι να διατηρήσουμε τους Μαγουλιανίτες ενωμένους. Όπως και τον Σύλλογο. Η δημοσιοποίηση του θέματος, με τον τρόπο που το κάναμε για το νερό, σαν το κυρίαρχο και πρώτο θέμα στην εφημερίδα μας προκάλεσε περισσότερο δυσφορία παρά τον προβληματισμό των κατοίκων, όπως θα θέλαμε και στοχεύαμε.

«Κάθε Μαγουλιανίτης οφείλει να γνωρίζει τι ακριβώς συμβαίνει. Επαναλαμβάνω, δεν γίνεται κάτοικοι ενός χωριού του δήμου που έχουν ρολόγια μέτρησης του νερού να πληρώνουν κανονικά και δημοτικά διαμερίσματα π.χ. Δημητσάνα, Βυτίνα, Στεμνίτσα να πληρώνουν όπως πλήρωναν, μέχρι να μπουν μετρητές… Τι θα πει "μέχρι να μπουν μετρητές"; Ακούγεται αυτό νόμιμο;».

-Εντάξει, αυτή την φορά το θέμα ας δημοσιευτεί στις εσωτερικές σελίδες της εφημερίδας και να μην υπάρχει αναφορά στην πρώτη σελίδα. Τον ερχόμενο μήνα συνεργεία του Δήμου θα κάνουν μετρήσεις και στα Μαγούλιανα και στα υπόλοιπα χωριά (Βυτίνα και Νυμφασία) οπότε τότε θα έχουμε να γράψουμε αρκετά…

«Οφείλουμε να γράφουμε σε κάθε τεύχος ό,τι στοιχεία έχουμε. Ο κόσμος πρέπει να γνωρίζει ότι:

❑ Πριν από λίγες ημέρες ο "ασκών καθήκοντα Γενικού Γραμματέας της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίου", απέρριψε την προσφυγή των κατοίκων του γειτονικού χωριού.

❑ Η δημοτική αρχή προέβαλε το επιχείρημα ότι: από τους 104 δημότες Βαλτεσινίκου που υπόγραψαν την διαμαρτυρία οι 51 δεν κατέχουν ρολόι ύδρευσης στο όνομα τους. Τι θέλουν να πούνε; Ότι οι 51 δεν δικαιούνται να υπογράφουν; Ότι δεν μπορούν να έχουν και να εκφέρουν λόγο, παρά μόνο στο καφενείο και με την παρουσία του κηδεμόνα τους;».

❑ Η δημοτική αρχή ισχυρίζεται ότι στον δήμο Γορτυνίας ιδιαίτερα υψηλές είναι:
✔οι δαπάνες για τον έλεγχο της ποιότητας του νερού.
✔οι δαπάνες καθαρισμού των δεξαμενών.
✔οι δαπάνες του προσωπικού και μέσων (μηχανημάτων και οχημάτων) για τον παραπάνω έλεγχο και τον καθαρισμό.

(σ.σ.: Θανάση Κανελόπουλε, ξέρεις κάτι για όλα αυτά;)

❑ Η Συντονιστική Επιτροπή Κατοίκων Βαλτεσινίκου την Κυριακή 3 Απριλίου πραγματοποίησε ανοιχτή συγκέντρωση στην οποία αποφασίστηκε να συνεχίσει τον νομικό αγώνα της.

❑ Για να σχηματίσετε μια πλήρη εικόνα του θέματος διαβάστε το κείμενο της προσφυγής και κυρίως την απόφαση της αποκεντρωμένης διοίκησης στην ηλεκτρονική διεύθυνση: http://syntvaltesinikou.wbnode.gr/news/apofasi-epitis-prosfygis-gia-ta-teli-ydreysis/

Η «Αποθήκη» χρειάζεται έργα υποστήριξης

Της **ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΖΟΥΒΕΛΟΥ**

Τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια από τους νέους του χωριού μας να αναδιαμορφώσουμε την γνωστή σε όλους μας «Αποθήκη». Είναι ένα μέρος που έχει φτιαχτεί με αγάπη και πολύ μεράκι. Σ' αυτό βοήθησαν φυσικά όλοι οι συγχωριανοί μας, όλων των ηλικιών.

Χρόνο με το χρόνο προσπαθούμε να την κάνουμε όσο πιο οικεία μπορούμε για όλους μας, βάζοντας προσωπική δουλειά και νέες ιδέες. Τα χρόνια όμως καθώς περνούν φέρνουν και φθορές μαζί τους… Δυστυχώς είναι αναπόφευκτες και κάποιες εργασίες καλό είναι να γίνουν κυρίως για την ασφάλεια όλων μας. Μια από αυτές, που επείγει, είναι να φτιαχτεί η οροφή της «Αποθήκης» καθώς έχει ένα υλικό το οποίο πρέπει επειγόντως να αφαιρεθεί και να μονωθεί από την αρχή.

Αυτή η περίπτωση της οροφής έχει ήδη πέσει στο τραπέζι, θα εκτιμηθεί σαν επισκευή και καλώς εχόντων των πραγμάτων θα βάλουμε μπροστά για την επισκευή της άμεσα.

Ο φωτισμός

Κάτι ακόμα που έλειπε αισθητά φέτος, και όχι μόνο το καλοκαίρι, είναι ο φωτισμός που είχε τοποθετηθεί στον πετρόχτιστο τοίχο έξω από την «Αποθήκη», καθώς και στον βράχο πάνω από αυτήν.

Κάναμε μια προσπάθεια φέτος και αντικαταστήσαμε κάποιες από τις λάμπες που είχαν καταστραφεί, αλλά δυστυχώς τα καλώδια για την φωταγώγηση του βράχου δεν υπάρχουν πια. Καλό θα ήταν να επιδιορθωθεί, αν υπάρχει τρόπος όχι μόνο για τις μέρες του Δεκαπενταύγουστου αλλά για όλο τον χρόνο. Σε αυτό σίγουρα χρειαζόμαστε τη γνώμη ενός ηλεκτρολόγου.

Κάτι ακόμα που έχουμε ήδη ξεκινήσει, κατόπιν συνεννόησης με μηχανικό, είναι η διαδικασία νομιμοποίησης του χώρου της «Αποθήκης» –που λειτουργεί εδώ και μερικές δεκαετίες ως πολιτιστικός χώρος– όσον αφορά το κτήριο και τη νόμιμη κατοχύρωσή του.

Στα άμεσα σχέδια, πέρα από τις επισκευές που θέλουμε να κάνουμε, είναι και το πολυπόθητο ιατρείο το οποίο έχει προταθεί να γίνει μέσα στην «Αποθήκη».

Όλα τα ανωτέρω είναι προς συζήτηση και τα περισσότερα από αυτά χρήζουν άμεσης υλοποίησης.

Κάθε πρόταση, ιδέα και βοήθεια ευπρόσδεκτη.

Χαμόγελα επιτυχίας!
Ο εννιάχρονος Θάνος Κρητικάκης, γιός του Νίκου Κρητικάκη και της Μαρίας Ευαγ. Γόντικα, έχει κάθε λόγο να χαμογελάει. Χρονομετρήθηκε να λύνει το κύβο του rubik σε 2 λεπτά! Του ευχόμαστε από καρδιάς κάθε επιτυχία.

Τριμηνιαία Περιοδική έκδοση
ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01-4943
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 37(3ος Οροφος)
104 32 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 2105230669
Ηλεκτρονική διεύθυνση:
magouliana@gmail.com
Υπεύθυνος έκδοσης:
Άγγελος Α. Αλεξόπουλος
Υπεύθυνος Σύνταξης
Συντακτική ομάδα
Επικοινωνία με τα μέλη και τους συνδρομητές:
Άγγελος Α. Αλεξόπουλος: 690.750.6314
Χρήστος Κ. Γόντικας: 694.0927.152
Παναγιώτης Α. Ζούβελος: 6970.112.500
Χρίστος Α. Γόντικας: 6944.66.7177
Αγγελική Δ. Κοσιαβέλου: 697.2019.335
Αλέξης Σπ. Καλόσακας: 694.8585.384
Βασιλική Θ. Κονδύλη: 698.430.9181
Παναγιώτης Κ. Κοσιάβελος: 697.2644.305
Χαράλαμπος Κ. Καλόσακας: 697.402.5565
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Μαίρη Γασπαράκη
ΤΥΠΟΙΣ: Σταμ. Κοτσάτος & Σία Ο.Ε.
Μαρίνου Αντύπα 4, Ηλιούπολη

INTEPNETIKA

ΠΕΜΠΤΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Στο σάιτ του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιανιτών δημοσιοποιούνται, εκτός από το παλιό Μητρώο Αρρένων 1839 - 1908, του τέως Δήμου Μυλάοντος:
-Το Μητρώο Γεννήσεων 1883-1902
-Το Μητρώο Βαπτίσεων 1928-1962
-Το Μητρώο Γάμων 1883-1904.
Τα τρία τελευταία Μητρώα είναι ό,τι σώζεται στην εκκλησία του Αη Γιάννη.
http://magouliana.gr/archives/

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Εντυπωσιακά πλάνα από την Αρκαδία και το Σανατόριο της Μάνας στα Μαγούλιανα, στο δίλεπτο βίντεο «The Arcadian» του PanoVerino. Δείτε το στις διευθύνσεις:
http://vimeo.com/154190504
http://vimeo.com/panoverino

ΔΕΥΤΕΡΑ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Μαγούλιανα Αρκαδίας (Βίντεο № 2). Με ένα βίντεο διάρκειας περίπου οκτώμισι λεπτών για τα Μαγούλιανα «χτύπησε» αυτή την φορά ο Τάκης Κοσίαβελος. Φτιάχτηκε με μεράκι και φαντασία κυρίως από φωτογραφίες του χωριού μας που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Δείτε και το πρώτο βίντεο (12 Απριλίου 2011) στις διευθύνσεις:
www.youtube.com/watch?v=PfH88ratd44
www.youtube.com/watch?v=-2TDW0-kSWU

ΤΡΙΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Και το αργόν έχει χάριν. Δύο χρόνια μετά το πετυχημένο «Δηλωτή coaching» (7/1/2014) έφτασε η ώρα για το «Δηλωτή challenge». Πρωταγωνιστές οι άντρες του χωριού. Όλοι τους παίζουν με τα όρια. Στο lounge cafe βρίσκεται σε εξέλιξη ένα από τα πιο απαιτητικά παιχνίδια δηλωτής. Ένα παιχνίδι όπου η τεχνική είναι το άλφα και το ωμέγα. Η αποτυχία δεν είναι επιλογή. Υψηλά τα επίπεδα αδρεναλίνης και τεστοστερόνης. Οσκαρικές ερμηνείες από τους συνήθεις υπόπτους. Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός «Angelos». Δείτε τα σχετικά τρέιλερ:
http://www.youtube.com/magouliana

23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907: Όργια αποσπάσματος

Σ' αυτό το τεύχος θα σας μιλήσουμε για τα όργια ενός αποσπάσματος χωροφυλάκων, που εκτυλίχτηκαν στην πλατεία του χωριού μας, πριν από 109 χρόνια. Στις 23 Οκτωβρίου 1907, όπως διαβάζουμε στην εφημερίδα «Εμπρός», απόσπασμα χωροφυλάκων καταδιώκοντας τον διαβόητο ληστοφυγόδικο Δ. Παπαβασιλόπουλο, μετά τον φόνο του αστυνόμου Κυριακού, φτάνοντας στα Μαγούλιανα συνέλαβε στην μέση της αγοράς τον Κωνσταντίνο Μπουρνά τον οποίο κρέμασαν και έδειραν ανηλεώς, αφού προηγουμένως κατέστρεψαν το ποίμνιό του.

Κατόπιν συνέλαβαν τον χωρικό Μαχαίρα τον οποίον έσπασαν στο ξύλο. Του έσπασαν το χέρι.

Τέλος στην θηριωδία των οργάνων της τάξεως έβαλε ο δήμαρχος Κ. Γόντικας ο οποίος κατόρθωσε να γλυτώσει από την μανία των χωροφυλάκων τα δύο θύματα και να απομακρύνει τους χωροφύλακες.

Το μονόστηλο φέρει τίτλο και υπότιτλα: Όργια αποσπάσματος. Κρέμασμα χωρικών. Σπάσιμο χειρών.

✓Πολλά ευχαριστώ στον καλό φίλο **Σταύρο Φωτόπουλο**, πολιτικό μηχανικό και πρόεδρο του Συλλόγου Επιταλιωτών της Αθήνας. Στον Σταύρο οφείλουμε την παραπάνω είδηση και ακόμη μερικές πολύτιμες αναφορές των εφημερίδων «Σκριπ» και «Εμπρός». Ειδήσεις που μας ταξιδεύουν στα Μαγούλιανα, στις αρχές του 20ου αιώνα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΚΗΔΕΙΕΣ

✝Δευτέρα 1 Φεβρουαρίου 2016 φεύγει από την ζωή ο **Βασίλης Κοκκάλας**, σύζυγος της Ντίνας Γόντικα. Μετά από 46 χρόνια ζωής η συγχωριανή και φίλη μας έχασε τον σύντροφο της, τον άνθρωπο που αγάπησε το χωριό μας και τους ανθρώπους του όσο και εμείς.

@Παναγιώτης Κυριακόπουλος: Θερμά συλλυπητήρια Ντίνα μου! Δεν έξραμε…

@Πάνος Κανελλόπουλος: Θερμά συλλυπητήρια, καλό του ταξίδι.

@Βίκυ Καλαμούτη: Καλό κουράγιο. Αγαπητός και ξεχωριστός. Απουσία για όλους.

@Παντελής Κόλλιας: Τα θερμά μου συλλυπητήρια. Αισθάνομαι πολύ τυχερός που τον γνώρισα.

@Διαμάντω Κόλλια: Συλλυπητήρια. Καλό Παράδεισο να έχει και εσείς να ζήσετε να τον θυμόσαστε!

@Θεώνη Καλόσακα-Μπινιχάκη: Να είστε γερή να τον θυμάστε!

@Μαρία Τράπαλη: Τα συλλυπητήρια μου. Σας εύχομαι κουράγιο σε αυτό το δύσκολο δρόμο…

✝Απεβίωσε ο **Γιάννης Γκιτζώνης** και ετάφη στα Μαγούλιανα.

✝Απεβίωσε ο σύζυγος της Λαμπρινής Σταυροπούλου, **Νίκος** και ετάφη στην Ηλεία.

✝Απεβίωσε η **Τρισεύγενη Κ. Πρώιμου**, σύζυγος του αείμνηστου Παναγιώτη Στεφανόπουλου. Ετάφη στα Μαγούλιανα.

«Αυτοί δουλεύονται μεταξύ τους»

ΓΟΡΤΥΝΙΑ. Πού θα βρεθούν 12 μαθητές γιαι κάθε ειδικότητα ενός ΕΠΑΛ;

Της **ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΥ**

Το βράδυ στο καφενείο περνάει πιο εύκολα με Κολιτσίνα. Το τραπέζι με το χαρτί δεν ήθελε πολύ για να στηθεί. Από αριστερά, Παναγιώτης Βραχνός, ο αείμνηστος Κώστας Βραχνός, Φανούρης Κοσμόπουλος, Χρήστος Κ. Γόντικας, Σπύρος Κολόσακας και Χρήστος Μπούμπουλης. Φωτογράφος είναι ο Μπάμπης Σολομωνίδης.

Στις 23 Ιανουαρίου 2016 συνεδρίασε η Επιτροπή Διαβούλευσης του Δήμου Γορτυνίας. Μεταξύ των θεμάτων που συζητήθηκαν ήταν και οι εκπαιδευτικές ανάγκες και η δυνατότητα ίδρυσης Σχολικών Μονάδων Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στο Δήμο. Προσκεκλημένοι και οι διευθυντές των μονάδων που ήδη λειτουργούν.

Η επιτροπή αυτή απαρτίζεται από 33 μέλη, 22 εκπροσώπους φορέων (Εμπορικό Επιμελητήριο, Πολιτιστικούς Συλλόγους κλπ) και 11 δημότες.

Διαβάζοντας τον τίτλο του ρεπορτάζ στην ενημερωτική ιστοσελίδα «Καλημέρα Αρκαδία» (Επαγγελματικό Λύκειο διεκδικούν στη Γορτυνία – Σε ποια περιοχή θα γίνει;), αρχικά σκέφτηκα «Αυτοί μας κοροϊδεύουν».

Όταν διάβασα και το άρθρο, σιγουρεύτηκα ότι επρόκειτο μάλλον για μια συνάντηση όπου η συζήτηση κινήθηκε αποκλειστικά σε επίπεδα φαντασίας ή ονειροπόλησης. Και μετά απλά θύμωσα για άλλη μια φορά και θα σας εξηγήσω γιατί.

Δώδεκα χρόνια στην Τρίπολη υπηρετώ την Επαγγελματική Εκπαίδευση, έχοντας όμως εργαστεί και σε περιφερειακά Γυμνάσια και Λύκεια.

Αυτή τη στιγμή στο νομό Αρκαδίας λειτουργούν Επαγγελματικά Λύκεια στην Τρίπολη, στη Μεγαλόπολη, στο Άστρος, στο Λεωνίδιο και το τμήμα Αρχιτεκτονικών στη Στεμνίτσα και η Σχολή Αρχιτεκτονικών στη Στεμνίτσα και η Σχολή Τυροκομίας στα Ιωάννινα) μέσα από κληροδοτήματα και χρηματοδοτήσεις μέσω ιδρυμάτων.

Ας δούμε όμως και πόσο εύκολο είναι να το πετύχουμε. Έστω ότι είναι εύκολη η διαδικασία η γραφειοκρατική, έστω ακόμα και ότι υπάρχουν και τα κατάλληλα κτίρια για τη στέγαση των τμημάτων αυτών.

Ακόμα και για τη στελέχωση των τμημάτων με τους κατάλληλους εκπαιδευτικούς, ας θεωρήσουμε ότι θα είναι εύκολα από το υπουργείο να βρεθεί η χρηματοδότηση για την πρόσληψη προσωπικού και ας βασανίζονται σχολεία που ήδη λειτουργούν να στελεχωθούν πλήρως. Για τον εξοπλισμό με την κατάλληλη υποδομή; Και το κυριότερο... Μαθητές;

Πού θα βρεθούν 12 μαθητές για να λειτουργήσει η κάθε ειδικότητα; Τη στιγμή μάλιστα που ακόμα και στο ΕΠΑΛ της Τρίπολης υπάρχουν ειδικότητες που λειτουργούν με ειδικότητες σε κάθε περιοχή ανάλογα με τις ανάγκες της περιοχής και τις παραδόσεις της σε επαγγέλματα.

> Δόθηκε αγώνας για να σωθεί η Σχολή στη Στεμνίτσα. Και να φανταστεί κανείς ότι μεγάλο μέρος των εξόδων λειτουργία της καλύπτεται από κληροδοτήματα και χρηματοδοτήσεις ιδρυμάτων.

Μέχρι τώρα λίγες περιοχές το έχουν καταφέρει και δεν είναι τυχαίο ότι αυτές οι σχολές καλύπτουν μεγάλο κομμάτι των εξόδων λειτουργία τους ή και προσφέρουν παροχές διαμονής στους μαθητές τους (χαρακτηριστικά παραδείγματα η Σχολή Αργυροχρυσοχοΐας στη Στεμνίτσα και η Σχολή Τυροκομίας στα Ιωάννινα) μέσα από κληροδοτήματα και χρηματοδοτήσεις μέσω ιδρυμάτων.

Ας δούμε όμως και πόσο εύκολο είναι να το πετύχουμε. Έστω ότι είναι εύκολη η διαδικασία η γραφειοκρατική, έστω ακόμα και ότι υπάρχουν και τα κατάλληλα κτίρια για τη στέγαση των τμημάτων αυτών.

Ακόμα και για τη στελέχωση των τμημάτων με τους κατάλληλους εκπαιδευτικούς, ας θεωρήσουμε ότι θα είναι εύκολα από το υπουργείο να βρεθεί η χρηματοδότηση για την πρόσληψη προσωπικού και ας βασανίζονται σχολεία που ήδη λειτουργούν να στελεχωθούν πλήρως. Για τον εξοπλισμό με την κατάλληλη υποδομή; Και το κυριότερο... Μαθητές;

Πού θα βρεθούν 12 μαθητές για να λειτουργήσει η κάθε ειδικότητα; Τη στιγμή μάλιστα που ακόμα και στο ΕΠΑΛ της Τρίπολης υπάρχουν ειδικότητες που λειτουργούν με ειδική άδεια λειτουργίας ολιγομελών τμημάτων από την Περιφέρεια Εκπαίδευσης και το Υπουργείο.

Δεν είναι αστείο θέμα η λειτουργία ενός σχολείου. Και καλό θα ήταν να μην το χρησιμοποιούν μερικοί για να καλλιεργούν ελπίδες ή ακόμα χειρότερα για να δικαιολογούν την ύπαρξη επιτροπών. Τη στιγμή μάλιστα που οι μαθητές και οι οικογένειες αυτών ταλαιπωρούνται καθημερινά με την υπάρχουσα κατάσταση.

Μακάρι να βρεθεί ο τρόπος να ενεργοποιηθεί ο τοπικός πληθυσμός και να εκπαιδευτεί πάνω στις ειδικότητες που αναφέρθηκαν στην εν λόγω συνεδρίαση. Η κατεργασία της πέτρας και οι οικοδομικές τεχνικές, η ξυλογλυπτική, η μελισσοκομία και οι καλλιέργειες, η κτηνοτροφία, η τυροκομία, η συντήρηση έργων τέχνης και η αγιογραφία, ακόμα και η υφαντική και ειδικότητες που αφορούν στην ανάπτυξη του τουρισμού, θα μπορούσαν να αποτελέσουν πηγές ανάπτυξης σε όλα τα επίπεδα.

Ας δούμε πώς αυτό μπορεί να υλοποιηθεί στην πράξη και επί της ουσίας και ας μην παίζουμε με ανοιχτές πληγές. Η αναγγελία της προθεσης ίδρυσης ΕΠΑΛ είναι το μόνο εύκολο και ανέξοδο…

❑ Εύστοχα τα σχόλια στο «Καλημέρα Αρκαδία»:

- Αυτοί μάλλον δουλεύονται μεταξύ τους. Πού θα βρείτε, ρε, παιδιά; Ποιοι θα γεννήσουν;

- Αγγελική: Ας κρατηθούν τα σχολεία που ήδη λειτουργούν… Όσοι είναι έξω από το χορό πολλά τραγούδια λένε…

- Παναγιώτης: Ό,τι κατεβάζει η κούτρα τους, άλλωστε δεν πληρώνει κανείς τους. Εμείς τους πληρώνουμε.

✔Διαβάστε στο «Καλημέρα Αρκαδία» τι συζητήθηκε το Σάββατο της 23ης Ιανουάριου 2016, στην συνεδρίαση της Επιτροπής Διαβούλευσης του Δήμου Γορτυνίας. http://www.kalimera-arkadia.gr/gortynia/item/46640-epaggelmatikolykeio-diekdikoyn-sti-gortynia-sepoia-perioxi-tha-ginei.html

Τι 20, τι 30, τι 40 άτομα;

Την Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου ξεκίνησε η υποβολή αιτήσεων για ένα ταχύρρυθμο πρόγραμμα κατάρτισης στο επάγγελμα του ξενα-γού. Η διάρκεια του προγράμματος, σύμφωνα με ανακοίνωση του υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού, αποφασίστηκε να είναι δίμηνη και φορέας υλοποίησης το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου.

Απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει ήταν ο αριθμός των συμμετεχόντων να φθάσει έως 40 άτομα. Στην περίπτωση που ο αριθμός ήταν μικρότερος από τριάντα, το πρόγραμμα δεν θα υλοποιούταν.

Οι εισακτέοι θα επιβαρύνονται με δίδακτρα, που θα κυμαίνονται από 675 έως 900 ευρώ. Αναλόγως του αριθμού επιλεγέντων. Ως τόπος υλοποίησης ορίστηκαν οι εγκαταστάσεις του Τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Διαχείρισης Πολιτισμικών Αγαθών της μεσσηνιακής πρωτεύουσας και δικαίωμα συμμετοχής είχαν μόνο απόφοιτοι τμημάτων Αρχαιολογίας και Ιστορίας.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς μάντης για να φανταστεί ότι δεν θα συγκεντρώνονταν ο απαραίτητος αριθμός για να υλοποιηθεί το πρόγραμμα. Αρμόδια υπάλληλος του υπουργείου ανέφερε, την Δευτέρα 28 Μαρτίου, ότι ξεκίνησε η υλοποίηση του προγράμματος με 20 (!) άτομα.

• Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι στις 15 Μαρτίου το υπουργείο επικύρωσε τα αποτελέσματα επιλογής των υποψηφίων για το παραπάνω πρόγραμμα κατάρτισης με 32 συμμετέχοντες. Θαύμα!

22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015. Η Ακαδημία Αθηνών απένειμε στον δικό μας **Θαλή Παπαγιαννακόπουλο** ειδικό βραβείο για την καινοτόμο ερευνητική του μέθοδο CRISP. Η επιστημονική ομάδα στην οποία μετείχε ο Θαλής, κάνει αντικαρκινικές έρευνες. Το κορυφαίο επιστημονικό περιοδικό Nature προχώρησε σε σχετικές δημοσιεύσεις, ενώ το περιοδικό Science χαρακτήρισε τη μέθοδο CRISP «ως επιστημονική επανάσταση».
Στις 16 Ιανουαρίου η εφημερίδα Καθημερινή φιλοξενεί σχετικό ρεπορτάζ. Τίτλος του κειμένου: Έλληνας διαπρέπει στην έρευνα για τον καρκίνο. Υπότιτλος: Η έρευνα του κ. Θαλή Παπαγιαννακόπουλου ίσως είναι καθοριστική στην ανάπτυξη γενετικών θεραπειών του καρκίνου.
Όπως μας πληροφορεί η εφημερίδα: «Είναι μόλις 33 ετών, όμως έχει έδρα και εργαστήριο στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (NYU) και βρίσκεται στην αιχμή της έρευνας για ανακάλυψη θεραπειών για τον καρκίνο του πνεύμονα - την πιο φονική μορφή της ασθένειας...». Μπράβο, Θαλή.

ΧΑΛΑΡΗ ΠΡΩΙΝΗ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΤΙΘΑΣΑ ΝΙΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΤΑΣ

Δυναμική η Πρωτοχρονιάτικη παρέα

Πρωτοχρονιά χωρίς βασιλόπιτα δεν γίνεται. Στις 24 Ιανουαρίου ο Σύλλογός μας έκοψε για το καλό του νέου χρόνου πίτα και έστρωσε πρωτοχρονιάτικο τραπέζι για περίπου 120 συγχωριανούς μας. Τόσοι προσήλθαν σ' αυτό το ραντεβού.

Λόγω κρύου και ιώσεων, φέτος έγινε αισθητή η απουσία οικογενειών με μικρής ηλικίας παιδιά, καθώς και μεγάλης ηλικίας Μαγουλιανιτών. Αποζημιωθήκαμε πάντως από την προσέλευση των νέων. Δυναμική η παρουσία τους (και μας αρέσει), που ταιριάζει στα ατίθασα νιάτα.

Το πρωινό κύλησε με χαλαρή κουβεντούλα, μπόλικα μικρά ορεκτικά που ετοίμασαν γυναίκες του χωριού μας, αναψυκτικά και κρασάκι.

❑ Όσα φαγητά περίσσεψαν, μοιράστηκαν σε εγκλωβισμένους πρόσφυγες από την Συρία και το Αφγανιστάν, στην πλατεία Βικτωρίας.

Κουβεντούλα και καφεδάκι σε καφέ, μετά την κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας. Από αριστερά Αλέξανδρος Ζούβελος, Αποστόλης Κυριακόπουλος, Νίκος Κακούρης, Θάνος Ανδριόπουλος, Μαρία Λυμπεροπούλου, Εριέττα Μπουρνά, Χριστίνα Ζουβέλου, Άγγελος Αλεξόπουλος, Νίκος Κωστολιάς, Κατερίνα Ζουβέλου και Αλέξανδρος Βούλγαρης.

Αν κάποιος θέλει να ξέρει ποιά θα είναι η πιο κρύα μέρα του χρόνου, το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να μάθει πότε ο Σύλλογος Μαγουλιανιτών κόβει την πρωτοχρονιάτικη πίτα του. Αφού και φέτος που ο χειμώνας «πέρασε και δεν ακούμπησε», καταφέραμε να μην έρθουν αρκετές οικογένειες με μικρά παιδιά λόγω του κρύου, σίγουρα τα «μερομήνια» τα παίζουμε στα δάχτυλα. Δεν ξέρω αν αυτό συνέβαινε και επί προεδρίας του κ. Κανελλόπουλου ή και παλιότερα, πάντως ο κακός καιρός χαρακτηρίζει τα τελευταία χρόνια τις πρωτοχρονιάτικες συναντήσεις μας.

Το κρύο όμως ευτυχώς, ήταν μέχρι το ασανσέρ. Με το που έφτανες στον τρίτο όροφο τα γελαστά πρόσωπα και οι ζεστές καρδιές έκαναν να φεύγει όλη η παγωνιά.

Οι πρώτοι που αντίκρισα όταν φτάσαμε με την μας. Η ώρα που είχε οριστεί να ξεκινήσει η εκδήλωση ήταν 11 το πρωί. Κανείς ασφαλώς δεν περίμενε ότι θα ξεκινούσε την συγκεκριμένη ώρα! Και βέβαια μέχρι τις 11.30 αυτό δεν πείραζε κανέναν, γιατί ο κόσμος εξακολουθούσε να έρχεται, τα φιλιά και οι ευχές έδιναν και έπαιρναν και όλοι μας είχαμε το νου μας ποιός ακόμα θα έρθει για να τον καλωσορίσουμε.

Όμως όσο η ώρα πλησίαζε προς τις 12 άρχισε να δημιουργείται μια ανησυχία ειδικά στους υπεύθυνους. Ο λόγος απλός: Σύμφωνα με το έθιμο την πίτα συνηθίζεται να κόβει κάποιος ιερέας ώστε να την ευλογεί κιόλας.

Ο παπα-Θόδωρος δυστυχώς είχε μείνει στο

πε πρώτα να κόψουμε την πρωτοχρονιάτικη πίτα χωριό, και παρότι είχε βρεθεί αντικαταστάτης, τελικά ιερέας δεν παρουσιάστηκε με αποτέλεσμα την πίτα να κόψουν ο πρόεδρος και η Κατερίνα Ζουβέλου, ως αντιπρόσωπος των νέων του Συλλόγου. Εμένα πάντως θα μου μείνει το παράπονο. Γιατί ο παπα-Θόδωρος προτίμησε τους 20 πιθανόν εκκλησιαζόμενους από τους 100, και παραπάνω ίσως, παρευρισκόμενους στην εκδήλωση;

Αντιπροσωπεία πάντως από το χωριό δεν μας έλειψε. Η χαρά μου ήταν μεγάλη όταν αντίκρισα στην πόρτα του ασανσέρ τον Χρήστο του Παναγιώτη Γόντικα. Όσο κι αν μετά τον γάμο του έχει γίνει μισό Αθηναίος -αφού η πενταμελής οικογένειά του μένει τον περισσότερο καιρό στην Αθήνα– η παρουσία του μας έφερε μια αύρα Μαγουλιανίτικου χωριού, που τόσο πολύ είχαμε πεθυμήσει.

Βέβαια οι πονηροί σκέφτηκαν και το ενδεχόμενο να είχε έρθει και για έναν άλλο λόγο. Να διαπιστώσει αν η τύχη του κρατάει ακόμα! Μετά βίας είχαν περάσει 15 μέρες από τότε που οι φωτογραφίες του κυκλοφόρησαν στο facebook, όπου μαζί με τον ξάδελφο του Σταύρο κρατούσαν χαρούμενοι το φλουρί της πρωτοχρονιάτικης πίτας που κόπηκε στο χωριό.

Όμως στην Αθήνα η τύχη είχε ρίξει αλλού το βλέμμα της: στον μπάρμπα Νίκο Τζαβάρα. Εύχομαι η χρονιά του να είναι γεμάτη από χαρά και ευτυχία και να παραμένει πάντα γερός και ακμαίος.

Αφού λοιπόν κόπηκε η πρωτοχρονιάτικη πίτα και μοιράστηκαν τα κομμάτια στους παρευρισκόμενους, ήρθε η ώρα και για το μεσημεριανό μας φαγητό. Να 'ναι καλά οι Μαγουλιανίτισσες -ντόπιες και μη– που οι μερίδες είχαν ό,τι καλύτερο μπορεί να υπάρξει σε τέτοιες περιπτώσεις: κεφτέδες, λουκάνικα, τυρόπιτες δυοτριών ειδών, κεφαλοτύρι, πίτες για σουβλάκια, ελιές και κάποια ακόμα που τώρα που χωνέψαμε, τα ξεχάσαμε.

Όλα αυτά βέβαια συνοδευόντουσαν με καλό κρασί και αναψυκτικά. Αλλά και η ευχάριστη κουβεντούλα για ενημέρωση δεν μας έλειψε, καθώς τους περισσότερους είχαμε να τους δούμε από το καλοκαίρι.

Αυτό κράτησε αρκετή ώρα μέχρι που μεσημέριασε αρκετά και οι περισσότεροι άρχισαν να φεύγουν. Έπρεπε εξάλλου να αρχίσει και η αποκατάσταση των αιθουσών που είχαμε χρησιμοποιήσει. Να τακτοποιήσουμε την αίθουσα της Ενώσεως Θεολόγων που εκεί, όπως και πέρυσι, κόψαμε την πρωτοχρονιάτικη πίτα μας, να βάλουμε τις καρέκλες στη θέση τους στην αίθουσα του Συλλόγου Βυτιναίων, που έγινε το φαγοπότι και τέλος να διαμορφώσουμε και πάλι σε γραφείο, το γραφείο του Συλλόγου που είχε γίνει ένας απέραντος μπουφές. Αποχαιρετώντας τους τελευταίους ξεκινήσαμε για το σπίτι μας, χαρούμενοι για την επιτυχία κι αυτής της εκδήλωσης με την υπόσχεση να συναντηθούμε σύντομα στα Μαγούλιανα.

Υ.Γ. Μετά την ανάρτηση της φωτογραφίας στο facebook, με τους νέους του Συλλόγου και την διαπίστωση ότι έλειπε η αφεντιά μου, αποφάσισα να μην γράψω στο επόμενο τεύχος. Όμως τελικά συνειδητοποίησα την κατάστασή μου και έτσι και αυτήν τη φορά δεν θα απογοητεύσω τους αναγνώστες μου.

ΠΑΝΙΚΟΣ

Στον μπάρμπα Νίκο Τζαβάρα έπεσε το τυχερό φλουρί.

ΓΙΟΡΤΙΝΗ Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

«Αν το αρνί είχε συκωταριά, δεν θα σας την έδινα, κυρία μου;»

✔ Το Πάσχα πέταγα την τσάντα κάτω από το κρεβάτι για να μην την βλέπω.

✔ Περιμέναμε τις γιορτές ή κάποιον συγγενή μας από την Αθήνα να φάμε ένα γλυκό.

Του ΤΑΚΗ ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΥ

Υπνώττας τις αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια, θα ήθελα με λίγα λόγια να τις μοιραστώ μαζί σας, για να τα θυμηθούμε οι μεγαλύτεροι και για να μάθουν οι νεώτεροι πως περνούσαμε τις ημέρες του Πάσχα, στο χωριό μας τα Μαγούλιανα πριν αρκετά χρόνια. Για εμάς τα παιδιά οι γιορτές ξεκινούσαν με το κλείσιμο του σχολείου. Καθόμαστε στα θρανία μας και περιμέναμε με αγωνία να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο δάσκαλος, μας έκανε και τις τελευταίες συστάσεις για το πως θα πρέπει να είμαστε κατά τις ημέρες των γιορτών.

Όχι μόνο παιχνίδι, αλλά και διάβασμα. Όχι τσακωμούς και φασαρίες στο χωριό. Παιχνίδι όχι στην πλατεία και τον κεντρικό δρόμο. Όλοι στην εκκλησία και μέσα όχι κουβέντες, σπρωξίματα κλπ. Οι παραβάτες είχαν να λογοδοτήσουν και να γευτούν τις ξυλιές του χάρακα. Τελειώνοντας χτυπούσε το καμπανάκι και τρέχοντας πηγαίναμε για το σπίτι ν' αφήσουμε τις σάκες μας (εγώ την πέταγα κάτω από το κρεβάτι για να μην την βλέπω καθόλου) και ξεκινούσαμε το παιχνίδι.

Η κατάσταση που επικρατούσε στην αγορά του χωριού ήταν σε κλίμα γιορτινό.

Τα παντοπωλεία που υπήρχαν του Κουμπούρη και του Μπράμη (Κοσιάβελου) ήταν γεμάτα με όλα τα απαραίτητα για το γιορτινό τραπέζι. Είχαν κρεμασμένες λαμπάδες μικρές και μεγάλες από γνήσιο κερί, αρωματικά λιβάνια που άφηναν ένα ιδιαίτερο άρωμα να ξεχύνεται μέσα και έξω. Οι γυναίκες του χωριού ψώνιζαν (μόνο τα αναγκαία) λίγα και απ' όλα. Άλλες πληρώνοντας μετρητοί και άλλες με το δεφτέρι (που ήταν ένα μπλοκάκι που έγραφε ο μπακάλης τι ψώνισες και πόσα του χρωστάς). Βέβαια όταν ερχόταν η ώρα της πληρωμής ήταν πιο τσουχτερό, όπως γίνεται τώρα με την Ελλάδα και τους δανειστές μας.

Στα κρεοπωλεία του μπάρμπα Θανάση Γόντικα (Μποδοσάκη), του μπάρμπα Θανάση Κανελλόπουλου (Χαρατσή) και του μπάρμπα Αποστόλη Κοσιάβελου (Μπράμη) τα τσιγκέλια γεμάτα αρνιά και κατσίκια. Οι συκωταριές και τα έντερα για την μαγειρίτσα ανάρπαστα.

Αλλά και στα σπίτια έβλεπες κινητικότητα. Όσοι είχαν δικό τους αρνί περίμεναν το χασάπη να τους το σφάξει, για να το έχουν έτοιμο. Για τον κόπο του έπαιρνε τα τομάρια (δέρματα).

Μετά τις γιορτές πέρναγε ο λεγόμενος «τομαράς» και τα αγόραζε.

Μιας και αναφέρθηκα σε κρεοπωλεία Θα σας πω μια ιστορία που συνέβη κάποιο Πάσχα!!!!

Μια κυρία από την Αθήνα πήγε να παραγγείλει ένα αρνί στο χασάπικο του θείου μου, του Νίκου Κοσιάβελου (Μπράμη). «Κυρία μου, τώρα θα σφάξω. Περάστε το μεσημεράκι να το πάρετε», της λέει. Πράγματι, το μεσημέρι πάει η γυναίκα. Της το ζυγίζει, αλλά όταν το παίρνει να φύγει, παρατηρεί ότι λείπει η συκωταριά (την οποία αυτός είχε πουλήσει σε άλλον).

«Κύριε Νίκο να μου δώσετε και τη συκωταριά», του λέει. Γίνεται μια φασαρία με έντονες φωνές. Κάποια στιγμή ηρεμήσανε τα πράγματα και με σοβαρό ύφος της λέει: «Κυρία μου τι λέτε, ήσαστε σοβαρή; Αν το αρνί είχε συκωταριά δεν θα σας την έδινα;».

Όλη η **Μεγάλη Εβδομάδα** ξεκινούσε με ετοιμασίες. Την **Μεγάλη Πέμπτη** δεν έλειπαν οι μυρωδιές από τους φούρνους, που έψηναν οι νοικοκυρές τα ψωμιά τους, τα κουλούρια τους και τα γλυκά τους. Τα κουλούρια και γενικά τα γλυκά μάς είχαν λείψει, περιμέναμε τις γιορτές ή κάποιον συγγενή μας από την Αθήνα να μας φέρει για να τα φάμε.

Κάποτε η μάνα μου έφτιαχνε τα κουλούρια για το Πάσχα. Μόλις τελείωσε, άναψε τον φούρνο και τα έβαλε να ψηθούν. Πριν γίνουν, εγώ και τα αδέλφια μου, πήγαμε σιγά σιγά για να μην μας καταλάβει, τον ανοίξαμε και πήραμε ένα ταψί. Τρέχοντας ανεβήκαμε πιο πάνω από το σπίτι και τα φάγαμε. Οι φωνές της, βέβαια, πρέπει να ακουστήκαν μέχρι τα γύρω χωριά.

Επίσης την **Μεγάλη Πέμπτη** γινόταν και το βάψιμο των αυγών.

Την **Μεγάλη Παρασκευή** τα κορίτσια μαζεύανε λουλούδια και στόλιζαν των επιτάφιο. Ο στολισμός του γινότανε στην Παναγία. Εμείς τα αγόρια τρέχαμε από το πρωί να πιάσουμε θέσεις και στις τρείς εκκλησίες και χτυπούσαμε τις καμπάνες.

Το βράδυ όλο το χωριό με κεριά στα χέρια έκανε την περιφορά του. Η διαδρομή μεγάλη. Ξεκινούσε από την Παναγία, πήγαινε στον Αη Γιάννη, μετά στον Άγιο Δημήτρη και επιστροφή στην Παναγία. Στην διαδρομή με αναμμένα καντηλάκια και λιβανιστήρια παππούδες, γιαγιάδες και μικρά παιδιά που δεν μπορούσαν να έρθουν, περίμεναν για να προσκυνήσουν.

Το **Μεγάλο Σαββάτο** γινόντουσαν και οι τελευταίες ετοιμασίες. Οι άντρες του χωριού ετοίμαζαν τις σούβλες τους και έσκαβαν το λάκκο για το ψήσιμο του αρνιού. Το ψήσιμο γινόταν με κούρβουλα (κληματόβεργες από τα αμπέλια) και ξύλα. Τη μαγειρίτσα, με χόρτα και μυρωδικά από τους κήπους, την σιγόβραζαν οι νοικοκυρές στις σόμπες και τα τζάκια από το απόγευμα.

Εμείς φορώντας τα καλά μας και με τις λαμπάδες στα χέρια περιμέναμε να χτυπήσει η καμπάνα. Με το που χτυπούσε, από τα σπίτια που σχεδόν όλα ήταν ανοιχτά, οι οικογένειες άλλες ανηφόριζαν και άλλες κατηφόριζαν, με φακούς στα χέρια, προς την εκκλησία. Πολύς ο κόσμος. Τα μεγάλα παιδιά ετοίμαζαν τα αυτοσχέδια βαρελότα και όταν τα φώτα έσβηναν και ο παπάς έλεγε το «δεύτε λάβετε φως» γινόταν απέξω χαμός.

Περιμέναμε να πει και το Χριστός Ανέστη και σιγά σιγά πηγαίναμε για το σπίτι. Μπαίνοντας κάναμε σταυρό στην πόρτα, ανάβαμε το καντήλι με το Άγιο φως και σειρά είχε η μαγειρίτσα και το τσούγκρισμα των αυγών.

Την **Κυριακή** από νωρίς το πρωί ανάβαμε φωτιά και ξεκινούσαμε το ψήσιμο με τραγούδια και χορούς (όταν ο καιρός ήταν βροχερός ανάβαμε τους φούρνους).

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ σε εσάς και στις οικογένειές σας.

ΠΑΡΤΥ ΜΑΣΚΕ

Το απόλυτο ξεφάντωμα

Το πρώτο αποκριάτικο πάρτι των τελευταίων χρόνων στην Αθήνα, διοργανωμένο από τους Νέους του χωριού μας, πραγματοποιήθηκε στις 11 Μαρτίου. Πολλοί νέοι έδωσαν το παρόν σε έναν πολύ όμορφο χώρο στην Πεντέλη. Το «mini tulips bar» μας φιλοξένησε με πολλή αγάπη και εξαιρετική εξυπηρέτηση. Δικαίως προτιμήσαμε το μαγαζί αυτό καθώς είναι ένας ζεστός χώρος με καλής ποιότητα ποτά και φυσικά, το σημαντικότερο για να καταλήξουμε εκεί, είναι πως ιδιοκτήτρια του μαγαζιού είναι η συγχωριανή μας Σοφία Καίσαρη. Κόρη του Αναστασίου Καίσαρη και της Νίκης Γόντικα.

Περάσαμε πολύ όμορφα, χορέψαμε αλλά κυρίως ανταμώσαμε ξανά όλοι μαζί. Φυσικά ανανεώσαμε το ραντεβού μας, που θα γίνει σύντομα.

Καλό είναι να γίνονται τέτοιες συναντήσεις με μόνο σκοπό την σύσφιξη των σχέσεων όλων των Μαγουλιανιτών και πόσο μάλλον των νέων του χωριού μας. Είναι το μέλλον του τόπου μας και είναι πολύ σημαντικό να μαθαίνουν από μικρού την αλληλεγγύη και την αμοιβαία αγάπη που έχουμε όλοι οι Μαγουλιανίτες μεταξύ μας, αλλά κυρίως για το χωριό μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΟΥΒΕΛΟΥ

Οι κόποι της χρονιάς δεν πήγαν στράφι. Στο αλώνι της ζωής δεν το βάζεις ποτέ κάτω. Οι άνθρωποι της φωτογραφίας πάλεψαν και τα κατάφεραν. Πόσα πράγματα δεν τους πήγαν στραβά; Προσπάθησαν όμως και δεν άφησαν τίποτα στην τύχη του.

1940-1960 ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Γιατί λαφίνα...

…γιατί λαφίνα λυγερή
δε πας μαζί με τ' άλλα
μόνο στ' απόσκια περπατάς
στα 'πάγναντα αγναντεύεις
κι οπ' εύρεις γάργαρο νερό
θολώνεις το και πίνεις;
γιατί λαφίνα λυγερή!!

-Μωρή Μαρία, να συχωρεθούνε ούλα σου τα ποθαμένα, δυο φέτες μοναχά σου ζητιανεύω η δόλια! Δυο φέτες ψωμί η καψερή! Θα ξυπνήσουνε τ' άμοιρα και θα πεινάνε, θα γουργουρίζει η κοιλίτσα τους και θα κλαίνε! Με τι να τα ρωπώσω[1] και με τι να τα μωρώσω η δύστυχη!

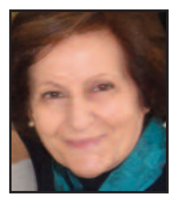

Του ΣΤΑΘΗ Κ. ΚΟΛΛΙΑ

Χωσμένη στη μπαλαρίνα της και με τα χέρια στους κόρφους, παρακαλούσε… ικέτευε…

-Δυο φέτες ψωμί μοναχά…

Ήταν το 1947, χρονιά που όμοια και σα τις επόμενες δυο τρεις ακόμα, να μη ξανάρθουν ποτέ πια Παναγία μου!

Οι ξένοι κατακτητές του παγκόσμιου του '40 είχαν πια ξεκουμπιστεί και τα φουσάτα τους είχαν περάσει, όμως το 1946, χιλιάδες παλικάρια της εθνικής αντίστασης και άλλα πολλά, και από το χωριό μας, με καθοδηγητική έξαρση και ένοπλα, διεκδίκησαν την επικράτηση της λαοκρατίας στην πατρίδα. Ο δεύτερος γύρος του πιο μισητού πολέμου, του αδελφοκτόνου, του εμφύλιου, είχε αρχίσει.

Αυτοί οι δύο φρικιαστικοί πόλεμοι και οι προεκτάσεις τους, που κράτησαν όλη τη δεκαετία του '40, έβλαψαν και τα παιδιά και χαράχτηκαν με βάθεμα στις ψυχούλες τους:

-Μαρία μου, δυο φετούλες για τα παιδιά. Εμάς τους άλλους ούλους άσε μας.

-Έλα μέσα μωρή μαυρούλα μου! Έλα μέσα κι οτ' έχω να το μοιραστούμε.

Και μπήκαν στο σπίτι και στάθηκαν μπροστά στη κλειδωμένη κασέλα με το ψωμί. Εγώ καθόμουν κοντά τους και έβλεπα.

-Τηράς πουλάκι μου και συ! Με τηράς τη ζητιάνα!

Κοκκίνισα και κατέβασα τα μάτια. Δε μίλησα, μίλαγα όμως από μέσα μου και έλεγα:

Ναι μητέρα! Δώσε και λιγούλι ακόμα! Δώσε και το δικό μου κι ας μη φάω γώ το μεσημέρι.

Σ' αυτά τα εφιαλτικά δέκα χρόνια, ο φόβος και η ανασφάλεια αποθάρρυναν τους μεινεμένους ανθρώπους στο χωριό.

-Έρχονται οι Γερμανοί… σκοτώνουν και τα μικρά παιδιά… και τα ζα ακόμα… Βάνουν φωτιές… καίνε χωριά…

-Κατεβαίνουν οι αντάρτες από το βουνό… κάνουν αναγκαστική επιστράτευση… παίρνουν με τη βία μαζί τους παλικάρια και κοπελιές…

Οι φήμες και τα γεγονότα οργίαζαν και έκαναν διστακτικούς τους ήσυχους, που ήθελαν να ζήσουν ειρηνικά. Οι καλλιέργειες μειώθηκαν και οι δραστηριότητες λιγόστεψαν. Τα υλικά αγαθά από τους πολλούς χάθηκαν και από τους μερικούς περιορίστηκαν. Δεν λιμοκτονούσαν μοναχά οι πόλεις. Η πείνα θέριζε και τα ορεινά χωριά.

Ψωμί από το βελάνι των πουρναριών έτρωγαν τα παιδιά του χωριού. Τούμπανο ήσαν και γεμάτες με λεβίθες οι κοιλίτσες τους.

Οι μισθωτοί πόσοι ήσαν; Πέντε; Έξι; Οκτώ; Δέκα; Και οι τσοπαναραίοι πόσοι ακόμα; Πόσοι οι υλοτόμοι και οι μαστόροι; Και όλοι αυτοί μαζεμένοι, πόσους να βοηθήσουν, πόσο και για πόσο καιρό; Και οι άλλοι όλοι; Οι υπόλοιποι; Το μάννα εξ ουρανού μόνο μια φορά έπεσε.

Γεμάτα με ψείρες ήσαν τα κεφαλάκια τους.

-μπάρμπα Ρήγα, μου' πε η μάνα μου να με κουρέψεις με τη ψιλή και μου' δωκε να σου δώσω τούτα τα δυο αυγά.

Καλαμένια ήσαν τα ποδαράκια των περισσότερων, και με αποδεσιά και με αγκαθιές και λιθαροπάτια[2] γεμάτες οι πατούσες τους.

-μπαρμπ' Αντώνη, μου' πε ο πατέρας μου να μου μπαλώσεις τα παπούτσια μου και να τους βάλεις και φόλες και θα σε πλερώσει.

Μπάρμπα Ρήγα… μπάρμπ' Αντώνη…

Γιατί λαφίνα…

Στη ζωή τα μωρά έμπαιναν με το θηλασμό της μάννας και ύστερα με το γάλα της γίδας και της προβατίνας. Αν δεν την είχαν οι νοικοκυραίοι, την είχε ο διπλανός και ο παραδίπλα. Βοήθεια υπήρχε, πόνος υπήρχε, αλλά και σκληράδα υπήρχε.

Γονιός ακούμπησε τις αρβύλες του σε τσοπάνη για μισό τσουκάλι γάλα για τα πέντε παιδιά του, και στο σπίτι του γύρισε ξυπόλυτος! Τι να πούμε… τι να σκεφτούμε…

Όσοι υπάρχουν άνθρωποι…

Το γάλα της γίδας, ο χυλός με το αραποσιτάλευρο, το σιμιγδάλι με τη λίγη ζάχαρη, η λειωμένη πατάτα και το αυγό, ήσαν τότε για το χωριό οι παιδικές τροφές και κρέμες μαζί, και από μηνών, το φαΐ τους ήταν από το όποιο της οικογένειας όλης. Από το μεγάλο χαλκένιο τέντζερη του σπιτικού, με τα δύο ή τα τρία το πολύ κουτάλια της σούπας λάδι.

Τραχανάς, χυλοπίτες, φασόλια, το λίγο ρύζι, το ένα μακαρόνι, οι πατάτες γιαχνί.

Από το χάλκινο τέντζερη, και αφού πρώτα περνούσε από το στόμα της μάννας ή της γιαγιάς με τα χαλασμένα δόντια. Να μασηθεί καλά πρώτα, μη και τους πνιγεί το παιδί κατά πως θα καταπίνει.

-Τι να τους μαγερέψω πάλι σήμερα! Ήταν η δεύτερη σκέψη της μάννας στο κάθε χάραμα. Η πρώτη της ήταν στην προσευχή της:

-Σάματις έχω το κρέας για να τα πιάνει και να στηλωθούν; Στη χάση και στη φέξη το' χουμε και δαύτο! Τάχατες τα' χω κι ούλα τ' άλλα; Που να τα βρει κανείς κατά πως καταντήσαμε!

-Και τούτοι οι αντάρτες δε τα παρατάνε! Τι περιμένουνε, άδικα χάνονται! Οι άλλοι είναι πιότεροι και με πιότερα τουφέκια. Κοτζάμ παλίκαροι με γένια σα τους παππάδες. Μοναχά τις ψείρες μπάζουνε στα σπίτια μας. Τους καλαρέσει φαίνεται στα βουνά.

-Αφήτε τα ρε βλογημένοι λέω γώ, και μαζωχτείτε στα σπίτια σας, να σπείρετε τα χωράφια σας που' χουνε γίνει ρημαδιό, μπας και φάμε και μείς μια φέτα γλυκό ζεστό ψωμί. Τουμπανιάσαμε με τις ανάλαδες φαρμακουλήθρες και δηλητηριαζόμαστε κάθε μέρα με τη ρόβη.

-Αλλά ας κάνω ρόκα μου![3] Θα περάσει και τούτο το κακό. Θα ξεπεταχτούνε και δαύτα και θα σκορπιστούνε, μπας και βοηθήσουνε και μάς μια στάλα. Έρεψε ο έρμος ο πατέρας τους!

Και σκόρπιζαν, και μόνο το τετράχρονο και το πεντάχρονο, που τα ποδαράκια του ακόμα ήσαν άταρα και οι φτερουγίτσες του ωμές, έμενε στα σκαλούνια του σπιτιού. Έμενε εκεί μοναχό του και γονατιστό, και έπαιζε με τις ώρες.

Και το έβλεπε ο παππούλης που λιαζότανε στο πεζούλι, με το κεφάλι ακουμπισμένο στη μαγκούρα του, με φορεμένη τη σκούφια του και με το πανωφόρι του ριγμένο πάνω του. Το έβλεπε το αγγελούδι τους και δάκρυζε και μονολογούσε:

-Αϊ παιδάκι μου, για πόσο θα σε' χω ακόμα! Θα σε διώξουνε και σένανε. Στο λωφορείο θα σε βάλουνε, και που θα βρεθείς και που θα σταθείς! Ποια θα σου πλένει τ' άπλυτά σου, και ποια θα σου μαγερεύει! Σε τι παλιολινάτσες θα ξαπλώνεις, και με τι σκουτιά θα σκεπάζεσαι! Δε θα' χεις πια πουλάκι μου πάνω σου τη μυρουδιά του αμπελιού μας και του χωραφιού μας! Η μπόχα θα σε φάει και σένανε, η ξενιτιά θα σε χαρεί!

-Πατέρα, γιατί με 'διωξες
δεκατριών χρονών και μοναχό μου;
δε φοβήθηκες!

-για να γίνεις καλός άνθρωπος.
-για να μάθεις μια τέχνη να ζήσεις.
-για να μαζώξεις τη προίκα σου.

Και το παιδάκι έπαιζε ακόμα. Με ένα ξυλαράκι οδηγούσε ένα μερμηγκάκι να φτάσει μέχρι τη φωλιά του δίχως να το τραυματίσει, και τόπου τόπου κοίταζε στο δρόμο. Και έβλεπε το κόκορα και όχι το ράμφος του. Τη γάτα και όχι τα νύχια της. Το σκυλί και όχι τα δόντια του. Το άλογο και όχι την οπλή και το πέταλό του. Το τριαντάφυλλο μα όχι και τα αγκάθια της τριανταφυλλιάς.

Σκέπτομαι καμιά φορά! Μήπως αυτές οι στιγμές και ώρες, αυτού του μικρού παιδιού, θα πρέπει να είναι και οι ωραιότερες όλης της ζωής του ανθρώπου; Απλά ρωτώ.

Και σκορπίζανε! Άλλα στο σχολείο, άλλα στο αμπέλι, άλλα για ξύλα και κλάρες και πουρνάρια, άλλα στο μύλο και άλλα στα πρόβατα.

Με το μαντήλι της μάννας στο κεφάλι και το τράϊστο στη πλάτη, το δεκάχρονο και μια σταλίτσα ακόμα κοριτσάκι ανηφόριζε:

-που πας;
-στον αη-Λια στα πρόβατα.
Πάω ψωμί και φαΐ του πατέρα.
-θα νυχτώσει.
-μου' πε η μάνα μου ότι θα βγει το φεγγάρι.
-δε σκιάζεσαι τις νεράιδες, και τα φαντάσματα;
-σκιάζομαι πολύ! Πάμε μαζί;
-θα' ρχόμουνα αλλά θα με σκοτώσει ο πατέρας μου.

Γιατί λαφίνα…

Και σκορπιζόμαστε κάτω από τα δέντρα που κάρπιζαν, και στους κήπους και στους διαγούς με τα αγριοσέλινα, για να φάμε απ' αυτά που τα πρόβατα και τα ζούδια είχαν αφημένα. Από τα μεινεμένα.

Και ο παππούλης ακόμα μονολογούσε:

-Και τάχατες πουλάκι μου θα μείνεις στη γη μας ή θα μπεις στο βαπόρο ή στο αερόπλανο! Τί θα γενείς, πού θα βρεθείς, πού θα' ναι το τυχερό σου!

*«Απεβίωσε και ετάφη στη Αδελαΐδα Αυστραλίας σε ηλικία 76 χρόνων ο Θεόδωρος Ν. Πολίτης. Τον Αύγουστο του 2013 ο φιλότιμος και πονόψυχος συγχωριανός μας ταξιδεύοντας στα Ιεροσόλυμα βρέθηκε για μερικές μέρες, ύστερα από πολλές δεκαετίες στη γενέτειρα. Ήπιε καφέ κάτω από τον πλάτανο, ξαναθυμήθηκε τα παλιά, επισκέφτηκε συγγενείς και φίλους». (**Εφημερίδα «Τα Μαγούλιανα»**)*

Τον είδα και γω. Αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε, δακρύσαμε… Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά. Μιλήσαμε, αλλά τα μάτια μας μίλησαν πιο πολύ και είπαν για τα όλα μας. Για τα όσα στο ερμάρι της ψυχής μας έχουμε φυλαγμένα. Θυμηθήκαμε:

Πολύ μικρά, με κοντά παντελονάκια, με τη ψιλή κουρεμένο το κεφάλι μας και με χιόνι, ανταμώσαμε στη βρύση:

-ρε, πάμε για γουλιά;
-που ρε;
-στους κήπους, στης θεια Ντίνας.
-κι αν ρε μας δει η θεια Ντίνα;
-δε θα μας δει σου λέω.
-έχεις μαχαίρι;
-έχω.
-πάμε.
-ρε, η θεια Ντίνα την έχει κομμένη βαθιά τη λαχανίδα, δεν έχει αφημένο γουλί.
-ρε, σκάψε με το μαχαίρι το χιόνι και στερνά το χώμα και θα βρεις.
-όχι, βλέπω αλλού.
-ρε, θέλω και γω λιγούλι.
-να, πάρε.
-ρε, τούτο που μου δίνεις είναι ούλο φλούδα και ρόζους.
-καλά, πάρε και λιγούλια ψίχα.

Μια ψίχα γουλί, ένα φιλί της Παναγίας.

Πέθανε στην Αδελαΐδα… Στην Αδελαΐδα της Αυστραλίας. Τόσο μακριά…

-Μαρία μου, δυο φέτες ψωμί μοναχά…
-γιατί λαφίνα θολώνεις το το νερό και πίνεις;
γιατί αγναντεύεις από τ 'πάγναντα;
γιατί περπατάς όλο στ' απόσκια;

-για όλα τούτα, και για τα όμοια, που γίνονται και σήμερα, σε μεγάλα κομμάτια της γης. Στη γη του Θεού!

Γι' αυτό! Να!!

1. ρωπώσω = χορτάσω
2. λιθαροπάτια = μικρό χαλίκι που εισχωρεί συνήθως στη φτέρνα
3. κάνε ρόκα = κάνε τη δική σου δουλειά – μην ανακατεύεσαι

Το τραπέζι στρώθηκε για την οικογένεια: Πανούλα Δουλουγέρη, Δημήτρω Παπαγιανακοπούλου, Θοδωρής Δουλουγέρης, Στάθης Δουλουγέρης και Μαίρη Ευάγγελου Γόντικα.
Ο ξινός τραχανάς τύλωσε και ζέστανε γενιές και γενιές Μαγουλιανιτών. Αναρίθμητα τα πρωινά με τον Κολοκοτρωνέικο καφέ. Αμέτρητα τα δείπνα. Όμως, δεν χρειάστηκε να περάσουν τόσα πολλά χρόνια για να ξεχαστεί στο ράφι και εμείς ν' αφεθούμε σε μια δίνη παχιών αγελάδων που δεν μας ανήκαν και σε θορύβους ξένους. Η μόδα, βλέπετε, απαιτούσε σάντουιτς ή τοστ με εισαγόμενα ζαμπόν και γκούντα, χάμπουργκερ, μπέργκερ, κορν μπιφ, φουά γκρα, χοτ-ντογκ και για τους λίγο πιο μεγάλους πίτσες, πιτόγυρα, «βρώμικα» και γενικώς ταχυφαγεία. Ο τραχανάς της γιαγιάς έγινε ντεμοντέ. Πώς να το κάνουμε… Άσε που μύριζε και ξίνιζε. Και, τώρα που όλα αναποδογύρισαν, έρχεται μια φωτογραφία του κοντινού χθες να ξύσει πληγές. Εμείς, παραζαλισμένοι από τις απανωτές κατραπακιές, που δεν προλαβαίνουμε να καταλάβουμε από πού έρχονται, πόσο μάλλον να αντισταθούμε, καλούμαστε να πιάσουμε το Μίτο της Αριάδνης από εκεί που τον αφήσαμε. Ν' ανακαλύψουμε από την αρχή αξίες και φάρους. Γιατί όχι και τα δικά μας δοκιμασμένα και εγγυημένα φαγητά με την άφθαστη ποιότητα. ***Π.Μαρ.***

ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΠΥΞΙΔΑΣ

Ήταν όλοι εκεί, ακόμα κι εκείνοι που είχαν φύγει. Η Θοδώρα, ο Παναγιώτης, ο Δημήτρης, η Χριστίνα, ο Γιάννης, η παπαδιά, ο Δήμος κι όλοι οι άλλοι που ξεπρόβαλλαν σιγά-σιγά από τα λαγούμια της λήθης.

Όταν τελικά, μετά από μέρες δισταγμών, απεφάσισα να ανοίξω την πόρτα του δημοτικού μου σχολείου με το κλειδί που μου είχε δώσει ο πρόεδρος του χωριού μας, με μια δρασκελιά έκανα κοντά εξήντα χρόνια διαδρομή.

Κάθισα μόνος στην αίθουσα όπου κάποτε ο δάσκαλός μου είχε δώσει ξύλο, περιτριγυρισμένος από αντικείμενα μιας ζωής, που ανήκει σε μουσείο. Μπροστά μου είχα έναν ομοιογενή, αργοκίνητο και αυτοσυντήρητο κόσμο που τον κρατούσαν σταθερό στη θέση του αγρότες, βοσκοί, ακούραστες νοικοκυρές, έναν κόσμο που έχει πεθάνει κι έχει αντικατασταθεί με έναν άλλον, ανομοιογενή, ηλεκτρονικών ταχυτήτων και του οποίου η επιβίωση εξαρτάται κατά πολύ από τις δημόσιες παροχές. Δραπέτευσα στο παρελθόν και η αντίθεσή του με το παρόν μού έφερε ίλιγγο.

Του ΘΟΔΩΡΗ Γ. ΠΟΛΙΤΗ

Έβγαλα χαρτί και μολύβι και, καθισμένος εκεί που έμαθα να γράφω, άρχισα να γράφω τις ασουλούπωτες ακόμα σκέψεις μου.

Χάιδεψα μια ρόκα που ποιός ξέρει πόσους είχε ντύσει, εργαλεία του αργαλειού, του χωραφιού, της κτηνοτροφίας και άλλων χειρωνακτικών εργασιών που αργά-αργά εγκαταλείφτηκαν γιατί δεν θα ξαναχρειάζονταν πια. Μαζί με τα εργαλεία όμως, ανεπαίσθητα, εγκαταλείπονταν και οι αξίες των ανθρώπων που τα δούλευαν γιατί ούτε κι αυτές θα ξαναχρειάζονταν πια.

Σιγά-σιγά ξεκόψαμε από ένα παρελθόν που το θεωρούσαμε ξεπερασμένο αλλά ήτανε δικό μας, γίναμε υποδείγματα μοντερνισμού που πέρναγε για εκσυγχρονισμός, δίχως να υποψιαστούμε πως η μόνη εγγύηση εκσυγχρονισμού είναι ένα ανανεωμένο παρελθόν.

Στάθηκα στο παράθυρο απέναντι από την Μαδάρα και στο κάτω προαύλιο είδα ένα τσούρμο κοκκαλιάρικα παιδιά, με ένα τσίγκινο κύπελλο στο χέρι, να περνάνε ένα-ένα μπροστά από ένα καζάνι όπου έβραζε γάλα, να το γεμίζουν και να το πίνουν αχόρταγα δίχως να τους ενδιαφέρει αν το γάλα είναι πλήρες ή έχει χαμηλά λιπαρά. Τότε ο κόσμος έτρωγε ό,τι έβρισκε και όχι ό,τι ήθελε.

Τέτοιες πολυτέλειες άρχισαν να εμφανίζονται αργότερα, την εποχή της ευωχίας, όταν τα παιδιά μεγαλώσανε και, εν αγνοία τους, αρχίσανε να δίνουν αυτά που είχανε για να τα ξαναγοράσουνε σε υψηλότερη τιμή.

Το καθαρό νερό μπήκε σε μπουκάλια, η όρεξη της λιποσαρκίας ανταλλάχτηκε με χάπια ανορεξίας εναντίον της παχυσαρκίας, ο βαθύς ύπνος της κόπωσης αντικαταστάθηκε με χάπια εναντίον της αϋπνίας, η αυθόρμητη χαρά με χάπια πού φέρνουν ευτυχία, ο δροσερός αέρας αγοραζότανε με δάνεια για διακοπές μακριά από την πνιγηρή πόλη, τα γαϊδούρια αντικαταστάθηκαν με Καγιέν, οι στενοχώριες μετατράπηκαν σε άγχος, και ο εντυπωσιασμός εκτιμήθηκε περισσότερο από την μάθηση.

Όταν ο καταναλωτισμός και η λατρεία της τεχνικής προόδου σάρωσαν τα πάντα, μαζί τους σάρωσαν και τις σπαρτιάτικες αρχές της διαπαιδαγώγησής μας: την ατομική ευθύνη, την ολιγάρκεια, την αυτάρκεια, την κοινωνική ευθύνη και συνοχή, τον κοινωνικό έλεγχο, και προπαντός την έννοια του μέτρου, που όλα μαζί οδηγούν

> Ξεχάσαμε την ατομική ευθύνη, την ολιγάρκεια, την κοινωνική ευθύνη και συνοχή, τον κοινωνικό έλεγχο, την έννοια του μέτρου, που όλα μαζί οδηγούν στην ανεξαρτησία.

στην ανεξαρτησία. Πιστέψαμε πως η ανεξαρτησία είναι δικαίωμα, κι όχι κάτι που πρέπει να κατακτιέται κάθε μέρα με την συμπεριφορά μας και την αντίστασή μας στους πειρασμούς της κατανάλωσης.

Δίχως να το καταλάβουμε χτίσαμε τείχη γύρω μας, κι έτσι δικαιώσαμε τον ποιητή που θρηνεί λέγοντας: «πράγματα πολλά έξω να κάμω είχον. Ά! όταν έκτιζαν τα τείχη πως να μην προσέξω. Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον χτιστών ή ήχον».

Η άγρυπνη βουνίσια επαγρύπνηση που κουβαλούσαμε μέσα μας, μαζί με αρκετή δόση χρήσιμης ξεροκεφαλιάς και καχυποψίας απέναντι στις αλλαγές, μας εγκατέλειψαν. Κάτι έγινε και τα ανύπαρκτα δικαιώματά μας άρχισαν να αυξάνονται ταχύτερα από τις ήδη υπερβολικές μας υποχρεώσεις και όταν τις έφτασαν, είχαν πάρει τόση φόρα που δεν πρόλαβαν να κοντοσταθούν και να αλληλογνωριστούν.

Βιαζόμαστε για να φτιάξουμε έναν καινούργιο κόσμο όπου ο καθένας θα προσέφερε ανάλογα με τις δυνατότητές του και θα ελάμβανε ανάλογα με τις ανάγκες του.

Προχωρούσαμε με σιγουριά. Είχε πια περάσει η εποχή της αβεβαιότητας και της προνοητικότητας. Ούτε οι δάσκαλοι ούτε η ζωή δίδασκαν πλέον στα παιδιά πως τίποτα από αυτά πού πιστεύουνε δεν είναι βέβαιο. Αυτό ήταν αυτονόητο για τα παιδιά με το τσίγκινο κύπελλο, αλλά σιγά-σιγά τούς έγινε αδιανόητο.

Η ευτυχία και η λύπη εξαρτιόταν πια σε μεγάλο βαθμό από τα υπάρχοντά τους. Έφταιγε η ασθένεια της καινούργιας εποχής: να βρίσκεις τον εαυτό σου μόνο μέσα στα καταναλωτικά σου αγαθά και πάθη.

Κι εκεί που αισθανόμαστε σίγουροι κι ασφαλείς, άρχισαν ξαφνικά να τρίζουν τα ετοιμόρροπα θεμέλια και «το σανίδωμα να υποχωρεί».

Αρχίσαμε να νοιώθουμε κάτι χειρότερο από αβεβαιότητα, ανασφάλεια, απογοήτευση, αγανάκτηση και θυμό. Αρχίσαμε να νοιώθουμε μια ναυτία, σαν αυτή που σηματοδοτεί την απώλεια μιας αυταπάτης. Μια αμφιβολία που καταστρέφει όλες τις υπομονετικά στημένες δομές ενός συστήματος που όλοι θεωρούσαν σάπιο, αλλά κανείς δεν παραδεχόταν πως ήταν και δικό του. Μια υποψία πως αυτό που βλέπουμε δεν είναι το παρόν, αλλά μπορεί να είναι το μέλλον και πως θα περάσει πολύς καιρός για να ξεχάσουμε αυτό το αλλόκοτο γλέντι, που κανείς δεν θέλει να χρηματοδοτήσει πια.

Είχα ήδη διανύσει κοντά εξήντα χρόνια μέσα σε δυο ώρες αράγιστης σιωπής. Τα αντικείμενα γύρω μου, δίχως να έχουν ανάγκη να μιλούν, μου είχαν πει πολύ περισσότερα πράγματα από όσα θα μου λέγανε οι πιο εύγλωττοι αφηγητές.

Έφυγα αφήνοντας πίσω μου μια άλλη εποχή, έναν άλλο χρόνο, γεμάτος από μνήμες χαμένων κόσμων και ελπίδες καινούργιων που θα έρθουν, αναρωτώμενος αν θα τολμήσουμε να αμφισβητήσουμε τα πρόσφατα πιστεύω μας και αν είναι δυνατόν να είμαστε ταυτόχρονα όλα όσα υπήρξαμε και όλα όσα θέλουμε να γίνουμε.

---

1 Στις 30 Ιανουαρίου του 1907 το ύψος του χιονιού στα Μαγούλιανα ανήλθε στα 2 μέτρα. Πρόκειται για την αναφορά του δημάρχου Μαγουλιάνων στο υπουργείο. *(Πηγή: εφημ. Εμπρός, 30/1/1907)*

Λίγες ημέρες μετά, στις 2 Φεβρουαρίου 1907, το χιόνι που είχε συσσωρευτεί στο χωριό ήταν τόσο ώστε οι σκεπές πολλών σπιτιών κατέρρευσαν. Η σκεπή του δημοτικού σχολείου κατέρρευσε επίσης, ευτυχώς χωρίς να προκαλέσει δυστύχημα.

-Σημείωση: Για πολλές δεκαετίες, για τους κατοίκους των Μαγουλιάνων, τέτοιες χιονοπτώσεις ήταν πρόβλημα. Ο Θεσσαλός δήμαρχος Δολόπως, όπως διαβάζουμε, τηλεγραφεί στις 2 Φεβρουαρίου 1907 στο υπουργείο: Η συγκοινωνία διακόπηκε. Το χιόνι έφτασε τα 2 μέτρα. Η κτηνοτροφία καταστράφηκε και οι κάτοικοι κινδυνεύουν από την πείνα και το ψύχος. *(Πηγή: εφημ. Εμπρός, 2/2/1907)*

Μα συνέβαιναν τέτοια πράγματα;

-Στις 25 Ιανουαρίου 1905, διαβάζουμε στην εφημερίδα «Σκριπ» ότι: το χιόνι κάλυψε ολόκληρα χωριά στην Γορτυνία και διακόπηκε εντελώς η συγκοινωνία. Στο Βαλτεσινίκο σημειώθηκε επιδρομή αγέλης λύκων και οι κάτοικοι χρειάστηκε να τους εκδιώξουν με τη χρήση όπλων. Επιδρομή λύκων καταγράφηκε και στα Μαγούλιανα. Οι κάτοικοι των αποκλεισμένων χωριών, σημειώνεται, κινδυνεύουν από την πείνα.

2 Μονόστηλο δημοσίευμα της εφημερίδα «Σκριπ», με ημερομηνία 20 Ιανουαρίου 1905, σημειώνει: Σύμφωνα με τηλεγράφημα που έφτασε στο υπουργείο Εσωτερικών, στο χωριό Μαγούλιανα Γορτυνίας έπεσε τόσο πολύ χιόνι που καλύφθηκαν τα σπίτια. Έκτακτοι εργάτες στάλθηκαν για να αποκαλύψουν τις καταπλακωμένες οικίες.

Βουκολικές εικόνες

Λίγο φθαρμένες από τον χρόνο, αλλά γοητευτικές

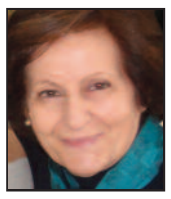

Της ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ Π. ΛΑΜΠΟΥΣΗ

Λεγόταν πως ο Απόλλωνας είχε θέσει στους βασιλείς της Ασίας σαν πρότυπα ευτυχίας τους αγρότες και τους ποιμένες της Αρκαδίας.

Η Αρκαδία γέννησε το μύθο του γεωργικού και βουκολικού παραδείσου. «Η ευδαίμων Αρκαδία» ήταν και είναι ο ειδυλλιακός τόπος που εμπνέει ποιητές, πεζογράφους, ζωγράφους όλων των εποχών από την αρχαιότητα, το μεσαίωνα μέχρι τα νεώτερα χρόνια.

Φούσκωνε από περηφάνια όποιος μπορούσε να πει ότι ζούσε ανάμεσα στους Αρκάδες, αν δεχτούμε ότι η φράση «Et in Arcadia ego» σημαίνει «και εγώ στην Αρκαδία ανήκω». Και εγώ λοιπόν εκεί ανήκω και θυμάμαι εικόνες που δικαιολογούν την έμπνευση των δημιουργών και την δική μου περηφάνια για την αγροτική και βουκολική καταγωγή μου.

…Όταν πρωί πρωί καθημερινές και σχόλες βάραγε η καμπάνα, έπρεπε να έχουμε το νου μας να ξεχωρίσουμε από τον ήχο της αν ο παππάς βάραγε για την εκκλησία, αν ήταν Κυριακή ή γιορτή, αν ο δάσκαλος καλούσε με αυτήν τα σχολιαρόπαιδα τις καθημερινές στο σχολείο ή αν ο Κορδονούρης παλιότερα ή ο Αλέξης ο Καραλής μετά βάραγαν την καμπάνα να μαζέψουν το «Λύκειο θηλέων», πιο συγκεκριμένα τις οικόσιτες γιδούλες μας για την ημερήσια εκδρομή τους.

Τότε τρέχαμε να λύσουμε το σχοινάκι που ήταν δεμένο στη χανάκα τους, κι αυτές χαρούμενες από το αμόλημα τρέχανε να συναντηθούν κατά γειτονιές και όλες μετά στα κάτω αλώνια για να περάσουν τη μέρα τους στα βοσκοτόπια. Το σούρουπο επέστρεφαν η καθεμιά στο σπιτικό της.

Πανδαισία από βελάσματα

Αν ήταν γεννημένες τρέχοντας επίσπευδαν την επιστροφή τους βελάζοντας και ψάχνοντας η καθεμιά για το παιδί της, κι αυτά όταν ένιωθαν τη μητρική επιστροφή χάλαγαν τον κόσμο από τα βελάσματα και ανυπόμονα τρέχανε να υποδεχτούν τις μανάδες τους. Μια πανδαισία από βελάσματα κάλυπτε το χωριό. Βουκολική ατμόσφαιρα σε όλο της το μεγαλείο. Κουδούνια και βελάσματα όμορφα ακούσματα του σούρουπου.

Μερικές φορές κάποια πιο λαίμαργη γίδα ξεχνιόταν και ρίζωνε πάνω στο βράχο μασώντας χορτάρι ή τσογκανιαζότανε (δεν μπορούσε να κατέβει) και μείς τρέχαμε στον Αλέξη προς αναζήτηση. Εκείνος γνώριζε πάντα μέχρι ποιο σημείο είχε την άτακτη γίδα στην επιτήρησή του και πότε διέφυγε του ελέγχου του.

Τις γνώριζε όλες με τα ονόματά τους που συνήθως προέκυπταν από τα χαρακτηριστικά τους: γκιόσα, κόρπμα, σιούτα, ρούσα, κουτσοκέρατη κ.α.

Εικόνες όμορφες αξέχαστες τριγυρίζουν στο μυαλό μου. Άλογα ζευγμένα δυο δυο το φθινόπωρο να οργώνουν αυλακιές στο χωράφι και το καλοκαίρι καταϊδρωμένα το ένα πίσω από το άλλο, σειρές ολόκληρες να κουβαλάνε τα δεμάτια στα αλώνια και μετά τρέχοντας αφηνιασμένα χώριζαν το στάρι από το άχυρο.

Τα μουλάρια, τα άλογα, τα γαϊδούρια, τα πουλάρια, τις φοράδες τα συναντούσαμε στο δρόμο, στο χωράφι, στα αλώνια, στα αμπέλια, φορτωμένα με ξύλα, με σακιά, με χορτάρια, με κοφίνια, με χαράρια, με δεμάτια, σαμαρωμένα, ξεσαμάρωτα με ή χωρίς αναβάτη, αλλά πάντα αναγνωρίσιμα. Γνωρίζαμε ποιανού είναι ποιο. Ήταν και αυτά αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητάς μας.

Γνωστή η φοράδα της θεια Θανάσως, γνωστό το άσπρο άλογο του Παπούλια, η κολοβή γαϊδουρίτσα του μπάρμπα Μήτσου του Κουσουρή, τα ψηλά άλογα των Μπουρναίων, ο Κοκκίνης, το κοντό μουλάρι του Νταήγιωργα, τα τσινιάρικα μουλάρια του Σκατόφωλου που για να τα φορτώσει τους έβαζε στο κεφάλι το σακκάκι του για να μη βλέπουν, το Κυπραίικο γαϊδούρι του Πριόβολου (ήταν βαρβάτο = επιβήτορας) και φυσικά η Αράπω μας. Ήταν φερμένη από την Αμερική, το μαρτυράει η σφραγίδα στα μεγάλα καπούλια της, τότε που η UNTRA[1] έστελνε μαζί με τα δέματα και ζωντανά για να αντικαταστήσει όσα επιτάχτηκαν στον πόλεμο.

Η αλήθεια βέβαια είναι πως ο παππούλης μου είχε ξάδελφο στην Αμερική, τον αδελφό του μπάρμπα Βασίλη του Παπούλια και αυτός είχε μεριμνήσει για την αποστολή της Αράπως μας. Τότε και η θεια Νικολάκαινα (η γιαγιά μου) χήρα από χρόνια ειδοποιήθηκε να πάει στην Πάτρα να παραλάβει ένα τέτοιο τεράστιο μουλάρι που είχε έρθει με σφραγίδα ειδικά για αυτήν, σταλμένο από το γιο της από την Αμερική με τον ίδιο τρόπο.

Την Αράπω την έφερε στη δούλεψή μας μετά το τέλος του πολέμου η ΟΥΝΤΡΑ (αμερικάνικη βοήθεια) όπως μαρτυράει η σφραγίδα στα καπούλια της. Αδιάφορη για το φωτογραφικό φακό μασουλάει την τελευταία μπουκιά πριν σύρει το αλέτρι. Ο πατέρας Πάνος Λαμπούσης θα οργώσει τον κήπο, η μάνα Δημήτρω θα φυτέψει τα φασόλια και ο παπούλης Λιάς Λαμπούσης καμαρωτός θα μεταδώσει την πείρα του.

Όταν όμως παρέλαβε μετά κόπων και βασάνων το πολύτιμο απόκτημα αμέσως υποχρεώθηκε να το αποχωριστεί, γιατί αυτό λόγω του ύψους του δεν χώραγε να μπει στο φτωχικό κατώι της.

Η σκυλίτσα μας Λάικα

Τα σκυλιά που κυκλοφορούσαν στο χωριό μου, άλλοτε γαυγίζοντας και άλλοτε κουνώντας τις ουρές τους, ήταν και αυτά αναγνωρίσιμα και η εμπειρία μας αποκτημένη από την επαφή μας τους απέδιδε τα χαρακτηριστικά των αφεντικών τους.

Άλλα τεμπέλικα λιάζονταν χωρίς να κουνηθούν από τη θέση τους, όταν περνούσες δίπλα τους, άλλα με κομμένες τις ουρές κακιασμένα γαύγιζαν, άλλα όμορφα, άλλα έξυπνα, άλλα χαριτωμένα. Όλα όμως γνωστά μας: ο γκέκας του…, ο μούργος του…, η σκυλίτσα της… και βέβαια η Λάικα βαφτισμένη από τον αδελφό μου στη μνήμη της σκυλίτσας που ήταν το πρώτο ζωντανό πλάσμα που στάλθηκε στο διάστημα επιβαίνοντας στον τεχνητό δορυφόρο «Σπούτνικ 2» και είχε άδοξο τέλος, αφού πέθανε μετά από λίγες ώρες εξαιτίας υπερθέρμανσης του σκάφους.

Τα τσοπανόσκυλα σπάνια έρχονταν στο χωριό, γιατί είχαν υπηρεσία στα μαντριά και δεν ευκαιρούσαν για τέτοιες επισκέψεις.

Τα γελάδια δεν ήταν βολικά για τις δουλειές μας. Δεν είχαμε ισιώματα για να σέρνουν κάρα. Όμως κάπου κάπου έβλεπες στις ρεματιές που βοσκάγανε τσουκνίδια, μπόλικα στον τόπο μας, και συνόδευαν με τα μουγκανητά τους το κελάηδημα του αηδονιού της ρεματιάς.

Οι κότες μας παγιδευμένες στις αυλές ή στο κοτέτσι, αν ξέφευγαν αποτελούσαν λόγο τσακωμού, γιατί αμέσως κατέφευγαν στον κήπο της γειτόνισσας και τον έκαναν φύλλο και φτερό.

Ένα άλλο οικόσιτο ζωντανό στα περισσότερα σπίτια ήταν το χοιρινό. Οι οικογένειες τα αγόραζαν μικρούλια και τα θρέφανε για την πολλαπλή προσφορά τους.

Τα γουρουνάκια μας τα θρέφαμε με τα αποφάγια, τα πλύμματα, τα πίτουρα, τα βελανίδια και το τυρόγαλο που φέρναμε από το τυροκομείο του μπάρμπα Θανάση του Γόντικα και το ρίχναμε στον κορύτο (ξύλινο στενόμακρο σκαλισμένο δοχείο, ταΐστρα). Ευτυχώς στο χωριό μου υπήρχαν παντού μπόλικες λάσπες για να μπορούν να κυλιούνται «σαν γουρούνια» και να το ευχαριστιούνται ιδιαίτερα.

Ευχαριστημένα λοιπόν και καλοθρεμμένα όταν έφθαναν κοντά στο επιθυμητό βάρος, κατά τις απόκριες, έπρεπε να μας αποχωριστούν.

Το σφάξιμο του γουρουνιού όσο και αν ακούγεται ως πράξη αποτρόπαιη, όμως αποτελούσε κατά κάποιο τρόπο οικογενειακή γιορτή για τα φτωχικά μας. Μπορεί να κλείναμε τα αυτιά μας για να μην ακούσουμε το σκούξιμο του ζωντανού, αλλά με αυτόν τον τρόπο οι φαμελιές μας εξασφάλιζαν κατά πολύ την διατροφή τους και όχι μόνον.

Το μέγεθος του ζώου απαιτούσε συνεργασία πολλών ατόμων για τη σφαγή, το ζεμάτισμα, το γδάρσιμο, το τεμάχισμα. Όλα τα μέρη του ήταν χρήσιμα. Η νοικοκυρά αμέσως έβαζε στο στόμα του ένα λεμόνι για να μοσχοβολήσει το σφαχτό. Τα παιδιά περίμεναν να πάρουν τη φούσκα, να την στεγνώσουν και να την κάνουν μπάλα.

Το πρώτο φαγητό που έμπαινε στο τραπέζι το βράδυ της ίδιας κοπιαστικής μέρας της σφαγής ήταν το συκώτι. Καλεσμένοι πολλοί. Και οι συμμετέχοντες και συγγενείς και γείτονες.

Το κρασί και το τραγούδι, τα αστεία και οι ευχές στον νοικοκύρη για το «καλοφάγωτο» σφαχτό έδιναν και έπαιρναν. Οι νοικοκυρές είχαν βάλει όλη τους την τέχνη και το χωριό μοσχομύριζε.

Σχεδόν όλο το χρόνο θα τρώγανε από το καλοθρεμμένο ζωντανό τους. Άμεσα θα έφτιαχναν πατσά, ποδοκέφαλο, ομματιές, λουκάνικα. Οι τσιγαρίδες φυλαγμένες στα λαγήνια θα αποτελούσαν άρτυμα στα τηγάνια μας και νοστιμιά στα αυγά μας.

Σε μεγάλα καζάνια μαγειρεύονταν με πολλά καρυκεύματα τα κομμάτια κρέατος που θα τα συντηρούσαμε στα λαγήνια παστώνοντάς τα με το λίπος. Έτσι είχαμε πάντα το μοσχοβολιστό καγιανά μας, καλό φαγητό που το διατηρούσαμε για μεγάλα χρονικά διαστήματα.

Το λίπος από την κοιλιά το κρατούσαν σαν λιπαντικό για τα δέρματα ή για τα γιατροσόφια τους. Παλιότερα από το δέρμα έφτιαχναν παπούτσια, τα γουρνοτσάρουχα. Τη χολή τη χρησιμοποιούσαν για να καταπολεμήσουν τις ψείρες.

Τίποτα δεν πετούσαν από τα χοιρινά. Ακόμα και την ουρά την κρατούσαν για την αποκριάτικη αμφίεσή τους.

Όσο λίπος απέμενε από το δέρμα αφού είχε χρησιμοποιηθεί το κατάλληλο για τσιγαρίδες, το υπόλοιπο με ειδική διεργασία θα το έκαναν σαπούνι. Εκεί χρειαζόταν τέχνη και εμπειρία για την παρασκευή του. Εκεί παρούσες οι μαστόρισσες, η θεια Δεσπούλα, η θεια Μαρία η Καραβίδαινα, η θεια Αγγελική κ.α. που πάντα πρόθυμες έδιναν τις συμβουλές τους και επόπτευαν την παρασκευή του.

Κανέναν στο χωριό μας δεν αφήναμε χωρίς ένα κομματάκι από το χοιρινό μας, αν αυτός δεν είχε δικό του. Η αλληλεγγύη ήταν αρετή μας.

Φλογέρες και σφυρίγματα

Εικόνες βέβαια βουκολικές μπορούσες να δεις πολλές κυρίως έξω από το χωριό, στα βοσκοτόπια, όπου οι τσοπάνηδες με τα τραγούδια, τις φλογέρες, τα σφυρίγματα συνόδευαν τα κοπάδια τους στη βοσκή.

Αυτούς θα είχε στο μυαλό του ο Νικολά Πουσέν, Γάλλος ζωγράφος, όταν έδινε τίτλο στον πίνακά του που σήμερα βρίσκεται στο μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι «οι βοσκοί της Αρκαδίας» ή «Et in Arcadia ego».

Αυτές οι εικόνες αποτελούσαν το Αρκαδικό ιδεώδες και για μας τους Μαγουλιανίτες, το «Μαγουλιανίτικο ιδεώδες», αφού η αισιοδοξία της μνήμης όπως λένε οι ψυχολόγοι, έχει την τάση να ξεχνάει τα δυσάρεστα και δύσκολα και να ωραιοποιεί τα ευχάριστα και όμορφα που ζήσαμε στον τόπο μας πριν σκορπίσουμε.

1. UNTRA (United Nations Reliefand Rehadiliation Administration -Οργανισμός Διοίκησης Βοήθειας και Αποκαταστάσεως Ηνωμένων Εθνών). Ιδρύθηκε το 1943 από 43 κράτη που στη συνέχεια αποτέλεσαν μέλη του ΟΗΕ με αντικειμενικό σκοπό να βοηθήσει οικονομικά τις χώρες που είχαν πληγεί από τις δυνάμεις του φασιστικού άξονα.